

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: H. N. D., narozený x,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Balková,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2022, č. j. KRPU-104350-20/ČJ-2022-040022-SV-ZZ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2022, č. j. KRPU-104350-20/ČJ-2022-040022-SV-ZZ, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 28. 5. 2022 ve 21:30 hodin.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech a v řízení došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 téhož zákona, neboť žalovaná nezjistila stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a neodpovídá okolnostem případu. Žalobce rovněž namítal porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z rozhodnutí nejsou patrné úvahy, kterými se žalovaná řídila, a to zejména ve vztahu ke stanovení doby zajištění, realizovatelnosti správního vyhoštění a oprávněnosti zajištění.
3. Žalobce dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí především absentuje náležité odůvodnění vedlejšího výroku stanovujícího délku jeho zajištění. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021, týkající se povinnosti správního orgánu kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnit v odůvodnění rozhodnutí, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů. Žalobce k bližšímu časovému odůvodnění uvedl, že žalovaná sice obecně stanovila, jaké úkony a v jakém časovém rámci bude činit, nicméně blíže neodůvodnila přibližný časový rámec realizace dalších kroků, které budou při zohlednění mimořádné situace způsobené pandemií onemocnění COVID-19 následovat, pokud se podaří obstarat náhradní cestovní doklad. Žalobce upozornil, že žalovaná sice připustila vliv pandemie na úkony související s realizací správního vyhoštění, ale již neuvedla, jaký konkrétní vliv to bude mít na situaci žalobce. Podle názoru žalobce by z napadeného rozhodnutí žalované mělo být zřejmé, že z čeho žalovaná dovozuje možnost realizace nuceného návratu v rámci repatriačních letů, zda se tyto lety realizují i z ČR nebo pouze z jiných zemí EU, jakým způsobem by tedy vyhoštění probíhalo a jak dlouho by za této výjimečné situace trvalo obstarání nutných přepravních dokladů.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející řízení a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Upozornila, že z předchozího průběhu řízení a spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že žalobce pobývá na území bez oprávnění k pobytu, platného cestovního dokladu, pracovního povolení. Rovněž nemá dostatek financí ani adresu, kde by byl trvale hlášen. Žalovaná rovněž upozornila na to, že žalobce se svou přítelkyní a dětmi nežije ve společné domácnosti, pouze je několikrát za rok navštěvuje a přispívá jim finančně. Žalovaná z chování žalobce dovodila, že žalobce nerespektuje soudní vyhoštění ani rozhodnutí správního orgánu, z území České republiky odmítá vycestovat, navíc se po celou dobu nepokusil zlegalizovat svůj pobyt a místo toho se skrýval a hodlá zde zůstat. Tento závěr podle žalované potvrzuje i fakt, že žalobce dne 5. 6. 2022 požádal o mezinárodní ochranu, čímž se účelově hodlá vyhnout realizaci správního vyhoštění.
5. Ke stanovení délky doby zajištění žalovaná uvedla, že tato doba byla stanovena na 90 dní a žalovaná tuto délku řádně odůvodnila v napadeném rozhodnutí, kde vymezila jednotlivé úkony potřebné k ověření totožnosti žalobce, zajištění náhradního cestovního dokladu a realizaci správního vyhoštění. Žalovaná pokračovala, že v napadeném rozhodnutí ke každému úkonu uvedla i časový fond, který je pro jednotlivé kroky směřující k realizaci správního vyhoštění potřeba. Žalovaná rovněž nesouhlasila s názorem žalobce, že vlivem pandemie onemocnění COVID-19 není správní vyhoštění reálné v době zajištění. Upozornila, že protipandemická opatření již byla zrušena, a proto je možné realizovat Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní vyhoštění do země původu žalobce standardním způsobem. Žalovaná dále uvedla, že žalobce sledoval cílený záměr nelegálně pobývat a pracovat na území České republiky, ačkoli si byl dobře vědom toho, jaké doklady k legálnímu pobytu potřebuje a že právní předpisy upravující pobyt v Evropské unii nelegálním způsobem obejde. Tím podle žalované dal žalobce najevo svou neochotu respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území Evropské unie, předpisy upravující zaměstnávání cizinců na území České republiky, stejně jako povinnosti uložené mu zvláštním opatřením. Žalovaná uzavřela, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy, své rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě ho odůvodnila.

Správní spis

6. Ze správního spisu a zejm. z protokolu o výsledku žalobce ze dne 29. 5. 2022 vyplývá, že žalobce přicestoval do České republiky v roce 2005 za prací s platným cestovním dokladem a vízem. Během svého pobytu v roce 2009 zažádal o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, neboť žil ve společné domácnosti s českou občankou a měl s ní dvě děti, které mají české občanství. V letech 2013 a 2015 se žalobce dopustil trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen, a proto mu následně nebyl prodloužen pobyt v České republice. Žalobci byl rovněž soudem uložen trest vyhoštění, který se ale rozhodl nerespektovat a nadále setrval na území České republiky, kde také pracoval. Žalobce tedy od 15. 3. 2016 pobýval na území České republiky nelegálně. Dle své výpovědi však žalobce pobýval na území České republiky od 24. 3. 2022 a na území Maďarska již od srpna roku 2021. Žalobce rovněž uvedl, že nemá na území České republiky žádný majetek ani společenské a kulturní vazby. Byl si vědom toho, že na území České republiky pobývá neoprávněně. Dne 28. 5. 2022 v 21 : 30 hodin byl žalobce kontrolován hlídkou žalované na adrese Most, skleníky Zaječice, kdy nepředložil cestovní pas a platné povolení k pobytu, které by ho opravňovalo k pobytu na území České republiky. Žalobce byl následně dne 29. 5. 2022 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění a doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žádná ze stran nepožadovala jeho nařízení a ani soud nepovažoval nařízení ústního jednání za potřebné k rozhodnutí ve věci.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.

10. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
11. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zoblednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. Podle § 125 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
12. Soud předně konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území ČR. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zásadní roli v daném případě hraje závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné, které je vydáváno podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, www.nssoud.cz).
13. Soud shrnuje, že v daném případě není sporu o skutkových otázkách věci. Žalobce zpochybňoval výhradně stanovenou dobu jeho zajištění, resp. to, že žalovaná neuvedla bližší odůvodnění přibližného časového rámce realizace dalších kroků a to i s ohledem na pandemii onemocnění COVID-19 a rovněž neuvedla, z čeho dovozuje možnost realizace nuceného návratu v rámci repatričních letů a zda se tyto lety realizují i z České republiky nebo pouze z jiných zemí Evropské unie a jak dlouho by trvalo zajištění nutných přepravních dokladů.
14. Z konstantní judikatury soudů ve správním soudnictví vyplývá, že přiměřenost stanovené doby zajištění je třeba zkoumat vždy s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 8 Azs 33/2015-53, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 3. 2015, sp. zn. 75 A 7/2015, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, zdůraznil, že „správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spise, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“

15. Z judikatury dále vyplývá, že požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci správního vyhoštění je nicméně nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec vyhoštěn. V takových případech může být obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat jednotlivé úkony směřující k vyhoštění cizince. Obecně tedy postačí, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace vyhoštění učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021 – 29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019 – 25).
16. Soud rovněž připomíná, že v daném případě je při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí také nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů (řízení o správním vyhoštění je teprve zahájeno), které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.
17. Podle názoru soudu ze žalobou napadeného rozhodnutí (str. 9 a 10) jednoznačně vyplývají úvahy o pravděpodobné délce řízení a úkonech, které bude potřeba učinit před vycestováním žalobce z České republiky. Žalovaná uvedla, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, je nutné pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit náhradní cestovní doklad. Pokračovala, že za tímto účelem musí dojít k ověření totožnosti žalobce, které bude dotazováno na Zastupitelský úřad České republiky ve Vietnamu. Žalovaná upozornila na to, že k tomuto účelu byla se žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu a že správní orgán je poté nucen vyčkat reakce dožadovaného státu údajného občanství žalobce, přičemž nelze určit přesnou dobu vydání náhradního cestovního dokladu. Žalovaná vysvětlila, že ve většina případů trvá proces ověřování totožnosti ve Vietnamu od zaslání žádosti cca 40 – 60 dní a dalších 10 – 20 dní cestuje doklad na Ředitelství služby cizinecké policie. Tato doba se navíc odvíjí od poskytnutí informací samotným cizincem, který kromě základních údajů o své osobě uvádí i další údaje související s ověřením jeho totožnosti. Žalovaná dále uvedla, že Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes jiné státy a komunikuje s domovským státem cizince o zpětvzetí cizince. Doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dní.
18. Soud dospěl k závěru, že námitka žalobce, že se žalovaná podrobně nezabývala úkony, které mají být v době zajištění provedeny a kvalifikovaně neodhadla dobu trvání zajištění ve vztahu k pandemii COVID-19, je vyvrácena textem odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které svědčí o naprostém opaku. Jak již judikovaly správní soudy v minulosti, doba trvání zajištění může být odůvodněna složitostí přípravy výkonu správního vyhoštění. Zohlednit lze např. skutečnost, že žalobce během vstupu a pobytu na území České republiky nedisponoval platným cestovním dokladem ani jiným dokladem totožnosti, přičemž je možné, aby správní orgán vycházel rovněž ze zkušeností z minulých případů, kdy ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu zastupitelským úřadem dotčeného státu podléhá zvláštním administrativním podmínkám a je velice zdlouhavé (srov. rozsudek MS v Praze ze dne 22. 3. 2011, č. j. 8 A 53/2011-18, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

www.nssoud.cz). Ověření totožnosti žalobce a zajištění jeho náhradního cestovního dokladu je přitom pro realizaci vyhoštění stěžejní.

19. Soud konstatuje, že úvaha žalovaného o době trvání zajištění je srozumitelná, logická a relevantní, dostatečně odůvodňující rozhodnutí o zajištění i stanovenou jeho trvání. Žalovaná ve svém rozhodnutí vysvětlila, jaké úkony je třeba vykonat za účelem realizace vyhoštění žalobce, vymezila jejich časový rámec a připomněla, že musí vyčkat reakce zastupitelského úřadu, která se odvíjí od žalobcem poskytnutých informací. Rovněž odkazovala na zkušenosti získané ze své úřední činnosti, důsledně zohlednila okolnosti žalobcova případu a nepostupovala šablonovitě. Žalovaná rovněž za účelem realizace vyhoštění žalobce postupovala bez zbytečných průtahů, přičemž nelze odhlížet ani od skutečnosti, že stanovená doba zajištění v této věci má odpovídat dosavadní správní praxi žalované v případě realizace vyhoštění státních příslušníků Vietnamu, což žalobcem rozporováno nebylo. Rovněž samotnou délku doby zajištění 90 dnů nepovažuje soud za nepřiměřenou. V žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32 Krajský soud v Brně uvedl, že i doba zajištění 120 dnů, pokud je odůvodněná, může být přiměřená.
20. Soud rovněž neshledal pochybení žalované spočívající v tom, že tato v napadeném rozhodnutí neuvedla, zda se bude repatriační let uskutečňovat z území České republiky nebo z jiného státu Evropské unie. V souvislosti se zajišťováním přepravních dokladů je situace závislá na vytíženosti (obsazenosti) linek v daném období. Údaj, zda bude cizinec vrácen do země původu prostřednictvím repatriačního letu nebo přepravního dokladu k běžnému komerčnímu letu, není nezbytnou náležitostí rozhodnutí o zajištění cizince. Ostatně rezervovat konkrétní let v době rozhodování o zajištění není možné, pokud má být teprve ověřena totožnost cizince a zajištění jeho náhradní cestovní doklad. V zájmu cizince přitom je, aby byl zajištěn nejbližší možný let a neprodlužovala se tak doba zajištění. Rovněž vzhledem k vzdálenostem jednotlivých letišť není vyloučeno, aby se takový let uskutečnil i z jiného členského státu Evropské unie. Protože není možné v den vydání rozhodnutí o zajištění určit přesný den (případně rozhodný týden), na který by byly přepravní doklady zajišťovány, nelze takové doklady ani dopředu zarezervovat a zajistit tak na konkrétní den přepravu žalobce do jeho vlasti a informovat žalobce o tom, zda proběhne výkon vyhoštění prostřednictvím repatriačního letu nebo komerčního letu. I kdyby byl navíc žalované znám konkrétní den, na které by bylo možné let zajistit, neznamená to, že o měsíc později (až se podaří ověřit totožnost žalobce a zajistit jeho náhradní cestovní doklad), bude tento let ještě tzv. volný (tedy aby byla volná kapacita jak pro žalobce, tak pro případnou eskortu, pokud by se žalobce nerozhodl pro dobrovolný návrat do země původu). Soud proto uzavírá, že není pochybením žalované, že v napadeném rozhodnutí neuvedla, zda bude výkon vyhoštění realizován prostřednictvím repatriačního letu z území České republiky nebo z jiného státu Evropské unie, nebo prostřednictvím komerčního letu, neboť objektivně nebyly splněny podmínky pro rezervaci konkrétního letu (nebyla ověřena totožnost žalobce a neměl žádné cestovní doklady).
21. Žalobce dále v žalobě uplatnil obecnou námitku, když bez jakéhokoli upřesnění a bez vylíčení konkrétních skutkových souvislostí s jeho případem tvrdil, že žalovaná porušila § 3, § 2 odst. 1 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. K žalobcem uvedeným obecným odkazům na domněle porušené právní předpisy soud uvádí, že žalobce nijak nekonkretizoval, v čem porušení konkrétních ustanovení spatřuje. Žalobce pouze vyjmenoval jednotlivá zákonná ustanovení, která by byla porušena, aniž by odkázal na to, v čem konkrétně ono porušení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spatřuje. Takové obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Předmětné obecné námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Nad rámec potřebného odůvodnění soud v rozsahu odpovídajícímu obecnosti této námitky uvádí, že neshledal, že by došlo k porušení § 3, § 2 odst. 1 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.

22. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 4. července 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce